

És cert, ja fa un any...

written by Víctor de la Torre | 4 de novembre de 2018

Tant si som pares com si no, estem acostumats a una mesura menys arrodonida del temps complert. *Dos mesos i un dia*, és fàcil escoltar del pare, la mare, dels avis... quan preguntes pel temps que té el nadó. *Un dia i nou hores que no ens veiem*, es diuen aquella parella d'enamorats.

Hi ha una component d'il·lusió en la precisió del temps i la seva exactitud ve a il·lustrar la constància permanent de l'esdeveniment, enriquidor o devastador, al nostre pensament. El cor pot arribar a semblar que adequa el ritme del seu batec a l'agulla que dins del rellotge transita indicant els segons. Les voltes, seguides de voltes i més voltes dipositen costum, maduresa i arrelament al nostre dia a dia. Ens fem amb allò i alhora ens hi fem també una mica d'allò que ens importa a mesura que va quedant lluny el moment concret del seu inici.

Vol dir que s'afebleix el protagonisme? Ni de bon tros. Però sí que va quedant relaxada l'exactitud a l'hora de mesurar-ho.

Un any ha passat ja del que havia de ser el naixement de la República Independent de Catalunya. I perquè ho havia de ser, segons la seva pròpia proclamació en seu parlamentària, però no ho va ser des del balcó, on del president s'espera encara el gest simbòlic i contundent de confirmar-la davant el poble, com tot seguit el missatge emboirat resultà incapaç de donar resposta a la pregunta «Ara què?», hem estat aquests dotze mesos debatent interpretacions, pagant les conseqüències repressives i paint la manca de determinació efectiva de la mateixa proclamació.

Què hem de celebrar? Vull ser positiu responent que tenim motius per veure esperançats el 27 d'octubre de 2017 com el punt de partida d'un camí que serà llarg. Vull fer referència al fet que sigui llarg o no tant, pedregós o llis, planer, de

baixada o en pendent ... No hi ha camí que pugui ser recorregut sense fer el primer pas.

No vindrà una efectivitat a partir de la qual serà amb mesos, setmanes i fins i tot dies, que voldrem mesurar-la. L'haurem d'anar a buscar empesos, probablement, per l'acció continuada del regne d'Espanya que ens manté bullint la sang. I de la mateixa manera que ens surt de l'ànima respondre «Ara bé», segons qui ens preguntí «Com estem», tindrem la voluntat innata de celebrar dia a dia viure independents.

Mentrestant, la República Catalana és un objectiu encara per assolir però substancialment més a prop que fa un any.

Per què? Perquè ens hem demostrat ser capaços de lluitar junts contra la perversió del que des d'aquí i des d'allà, una part de la societat i del poder entén per unitat. Perquè ja ningú ens ha d'explicar ni d'escriure quines són les armes que poden fer servir contra braços enlairats en senyal de pau. Perquè la nostra causa s'alimenta d'estimar la nostra terra i voler, amb arguments objectius a la mà, un país millor per a tothom. Perquè hi ha gent que persevera i, voluntàriament, de mica en mica, com la formigueta que ho prepara tot per l'arribada de l'hivern, continua i continuarà treballant perquè arribi el dia a partir del qual tothom sàpiga que serà de debò, el que tindrem el goig de celebrar.